

«Μ' άσπρα πουλιά και σύννεφα τον ουρανό θα ντύσω,
και τ' όνομά σου αθάνατο στην πέτρα θα κεντίσω.
Στο περιβόλι του Μαγιού, θα μπω για να διαλέξω,
δάφνη μυρτιά κι αμάραντο στεφάνι να σου πλέξω.
Αθήνα, Αθήνα, χαρά της γης και της αυγής μικρό γαλάζιο κρύνω».

Νίκος Γκάτσος

● του Ανδρέα Γ. Πιτσιλλίδη

Σε μια περίοδο μεγάλης διάψευσης και οδυνηρής αποκάλυψης πολυδιαφημισμένων κακέτυπων, η αιώνια πόλις των Αθηνών άνοιξε τα επιβλητικά προπύλαια του Πανεπιστημίου της, για να δεξιωθεί και να τιμήσει ένα δικό της ατόφιο πετράδι με απαστράπτουσα ακτινοβολία, τον λαοφιλή οικoοστρόφο και θεοπρόβλητο Ιεράρχη, Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας Νικηφόρο.

Η ακαδημαϊκή κοινότητα του απένειμε την ύψιστη διάκριση του επίτιμου Διδάκτορος της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, σ' ένα έτος μάλιστα που ο ελληνισμός αφιέρωσε στην εξέχουσα προσωπικότητα του Ιωάννη Καποδίστρια.

Στο πρόσωπό του η γεραρά αυτή Σχολή, όπως και πριν από μερικούς μήνες η αντίστοιχη, του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, αναγνώρισε την ευρυμάθεια, την επιστημονική συγκρότηση, το φιλέρευνο πνεύμα, την απαραχάρκτη συνέπεια, την ασυμβίβαστη ευθυκρισία και το διεθνώς αναγνωρισμένο πολυεπίπεδο έργο. Ένας οξύνους Ιεράρχης που μπορεί να διαλέγεται χωρίς δογματικούς αφορισμούς και ιδεοληπτικές αγκυλώσεις. Στο κράμα αυτό αλλά

και στη συμμετρία της σκέψης του έγκειται και η γοητεία που ασκεί σε όσους τον γνωρίζουν.

Βέβαια τα δέντρα που καρπίζουν, συνήθως φθονούνται και πετροβολούνται. Ο Ιωάννης Καποδίστριας για παράδειγμα, μισήθηκε από ζηλοφθονούσες μετριότητες της εποχής του και άναδρα δολοφονήθηκε. Μολαταύτα η αδέκαστη και αμερόληπτη μελάνη του ιστορικού, θα καταγράψει τη στάση του Ιεράρχη που πάνω από κάθε προσωπική, μολονότι ευγενή φιλοδοξία, έθεσε την αρραγή ενότητα και αδιασάλευτη γαλήνη της Εκκλησίας, επιβεβαιώνοντας το ξεχωριστό υφάδι της χαρισματικής ψυχοσύνθεσής του. Αυτό είναι άλλωστε και το κατεξοχήν γνώρισμα ενός ηγέτη. Το να ζωντανεύει την ελπίδα στους ανθρώπους. Και τί άλλο παρά ελπίδα διαπύρσευσε στην επι τη αναγορεύση ομιλία του λέγοντας:

«Η δικαιοσύνη δεν μπορεί να παραμείνει με χειροπέδες εσαεί κλεισμένη στα μπουντρούμια. Η δικαιοσύνη δεν πεθαίνει και δεν χάνεται, γιατί είναι καρπός του Πνεύματος και δώρο του Θεού. Η δικαιοσύνη ουδέποτε καθηλώνεται μόνιμα πάνω στο σταυρό, κι αν ποτέ υποστεί μαρτυρικό θάνατο ανίσταται εκ του τάφου τριήμερη». ■

